

NIEPOCIESZNY (2) *ai*

Oba e oraz o prawdopodobnie jasne (tak w nie- oraz pocieszny).

sg m N niepocieszny (1). ◇ f N niepocieszna (1). ◇ [n I niepocieszny.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w. s.v. pocieszliwy.

1. *Nie do pocieszenia, nie do odżałowania (2) : Inconsolabilis. Qui consolationem non admittit, cuius dolori consolatio nulla mederi potest. – Nie pocieszny. Calep 522b; Itąd mię pieczęfz/ o fmetku gorzki/ że fię to dobre ftrąciło: zowąd mię dręczyfz/ o ciężka boleści/ o ciężfza boiáźni/ że fię owe złe nabyło: Itąmtąd fzkodá niepóciężna/ Itąd męká nieznośna. LatHar 149.*

2. [*Nie przynoszący radości: tedy wždy áby nas iáko Ordyńcy z ospáłości náfzey puhámi fwemi z niewczáfem náfzym nie wykłufáli/ budząc nas ze fnu z przywitániem onym zwykłym bárzo niepóciężnym/ temi słowy: Twoiá spifz moiá horuiefz/ pody twoiá do Ordy. WerPublika 38.]*

Cf POCIESZNY